

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ. HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DÍJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. I. emelet.

Mivel tartozom ?

Többnyire ahhoz intézzük e kérdést, akitől valamilyen szolgálatot fogadtunk el. Mindenesetre sokszor jutunk abba a helyzetbe, hogy megkérdezzük valakit: Mivel tartozom? Arra nem is gondolunk, hogy valóban mindenkinek tartozunk valamivel. Mintha csak azért volnánk a világon, hogy állandóan és mindenkivel szemben rendezzük tartozásainkat. Próbáljuk csak meg egyszer komolyan venni azt, hogy adósaí vagyunk azoknak, akikkel együtt élünk. Tehát ha felébredek reggel, nem azzal az igénnyel kelhetek fel, hogy ma sok mindenfélre jóban lesz részem, hanem, hogy kötelességem ma adósságom egy részét törleszteni. Pál apostol azt mondja: „Adjátok meg mindenkinek, amivel tartoztok.“ Akivel összetalálkozom, annak joga van valamit tőlem elvárni. Részemről eziránt semmi kétség sem merül fel. Egyenesen ezen igazság fel nem ismerését tekintem főökának oly sok ember szerencsétlenségének. Ez magyarázza meg azt a titkot, hogy miért van olyan sok elégedetlen, ki nem egyensúlyozott ember az ugynevezett hívő keresztyének között is. Az emberek ezer igényrel indulnak el a mindennapi életben és nem gondolnak távolról sem arra, hogy nekik tartozásai vannak, amelyeket törleszteniök kötelességük és hiábavaló és üres az életük, ha még oly gáncsolhatatlannak látszik is.

Szomorú, hogy sok olyan ember akad, aki a legegyszerűbb tartozására sem gondol: arra, hogy felebarátjának megadja az illő tiszteletet. Szinte félnek egyesek tiszteletüket kifejezni, mintha a legnagyobb bűn volna a felebarát megbecsülése. Pedig nagyon világos Pál apostol tanítása: A tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek és adjátok meg a tisztességet, akinek tisztességgel tartoztok. Tehát ez nem tőlem függ, hogy nekem tetszik-e valaki vagy nem és hogy van-e kedvem tisztességet adni neki vagy sem. Itt is, mint minden mulasztásnál, mi magunkat rövidítjük meg, szinte azt szeretném mondani, magamat teszem üressé, hideggé, alkalmatlanná. És akkor még csodál-

kozunk, ha munkánk gyümölestelen. Pedig egészen világos és érthető, hogy megbontói vagyunk azon rendnek, melyet Isten állított fel és amelyet minden hívő keresztyének elismereni szabad és kell.

Mindig igen nagy fájdalmat érzek akkor is, ha kénytelen vagyok illetlen bírálatot hallgatni olyanokról, akikre én a legnagyobb tisztelettel vagy akár mipt Pál apostol mondja, félelemmel szeretek feltekinteni. Szinte érthetetlen, hogy kis méretű és szűk látókörű emberek miért találják örömuiket abban, hogy Istennek kiválasztottjait, akik nagy munkát és nagy felelősséget vállalnak, lekicsinyeljék vagy éppen sárbarántsák őket! Nem veszik észre, hogy adósaí az ilyen embereknek és pedig félelemmel tartoznak nekik. De a hívő ember még imádsággal is tartozik, mint ahogy Pál apostol mondja, hogy tartassanak könyörgések és esedezések minden méltóságban levőkért, hogy esendes és nyugodalmas élet éljünk. Nem érezzük-e, hogy magunk vagyunk okai, ha életünk háborúságokkal teljes, ha elégedetlenek vagyunk és nyugtalanok!

És hogy egyéb polgári kötelességeinket, hogyan kell tartozásnak tekinteni azt is megmondja Pál apostol. Akinek adóval tartozunk, akinek vámmal tartozunk, gondolkodás nélkül adjuk azt meg. Nem lehet az ember adós; aki fizetni nem akar, de azért mégis megelégedett, nyugodalmas életet kíván, az a lehetetlent akarja.

Igenis ezen mulik minden. Adós vagy és fizetned kell! Első sorban is tartozunk mindenkinek azzal, hogy szeressük. És nekünk nem szabad megválogatnunk az embereket. Aki szereti felebarátját a törvényt tölti be. Vagyis Isten rendjét tartja be. Aláveti magát Isten akaratának. Megnyugszik Isten vezetésében. Örül ennek!

Pál apostol szerint adósok vagyunk és mindennap törlesztünk valamit. Ezért nem lehetünk terhére senkinek. Az adósságot törlesztjük, ami által mindenkinek hasznára, örömére és áldására vagyunk. Tehát nem szerzünk senkinek szomorúságot, senkit nem bán-

tunk, seninek nem ártunk, senki ellen nem ármanykodunk. Pál apostol mondja: „A szeretet nem illeti gonosszal a felebarátot“. Eletünk tehát leperreg nem a magunk szolgálatában, hanem adósságaink törlesztésével. Vagy talán te nem tartozol senkinek semmivel? T.

Isten szánt.

Tavasszal felszántják a földet. Ami felül volt az alulra kerül és ami alul volt felülre. Ilyenkor sokféle féreg felszínre kerül. Így vagyunk a lelkiakkal is. Isten a nyomorúságok, próbák által mélyen felszántja életünket. Számításainkat keresztülhuzza, terveinket elforgatja és ezt teszi nemcsak a hitetlenekkel, hanem sokszor a hívőkkel is. És ebben a korszakban, ebben a forgatagban felülre kerülnek a bűnök, életünk eme férgel. „Az én bűnöm szüntelen előttem forog — mondja a zsoltáríró. A hitetlenek szive kemény, kegyetlen — olvassuk a Szentírásban. És a hívő ember szive is újra megkeményedhetik a bűnben. Nem-e olyan az én beszédem mint a tűz, mint a sziklazuzó pöröly? Isten igéjét ha olvassuk, jéghideg szívünk felenged, keménysége megtörik a sziklazuzó pöröly alatt. Az Úr Jézus megígérte, hogy töredelmes szívünket meggyógyítja. Isten Igéjét nem tudjuk igazán befogadni, ha kemény a szívünk. Ezért kellenek a nyomorúságok, nehézségek, bajok, hogy szívünk aláztos, töredelmes állapotban maradjon: „Mindennütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottunk; kétségesskedünk, de nem esünk kétségbe; üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk.“ II. Kor. 4, 8—9. Szenvedésünk mértéke pontosan le van mérve a mindenható Istentől és csak annyit küld reánk a szenvedésből, amennyire szükség van, hogy az üdvösség útján megmaradjunk. Nézzük a szentek életét, mi az? Mindennapi keresztfelvétel, keresztthordozás. Mit szenvedett például Dávid, az Urnak eme kedves szolgálója. Saul király üldözte; hegyekben, mezőn, barlangokban keresett menedéket ellenségei elől. Pogányföldön bujdosott távol hazájától; jócselekedeteit hányszor félremagyarázták, felesége Mikál megutálta, Absolon fia fellázadt ellene. S mindezen próbákban mit tett Dávid? Az utra vigyázott, hogy az Ur ellen ne vétkezzen. Hát te kedves keresztyén mit csinálsz a nyomorúságokban? Talán elkeseredsz és zugolodol, panaszkodol Isten ellen. De vigyázz, erősítsd meg magad a hitben! Rövidesen felhasad reánk az örökélet hajnala s minden nyomorúságunk eltűnik mint egy álom.

„Ha földi munka s baj mind elfogyott
S kikötheték a biztos parton ott.“

R.M.

Kétségbeesés vagy bizakodás.

„Hálát adok az én Istenemnek mindenkor, amikor csak rátok gondolok“ mondja Pál apostol a filippibeliekhez írott levelében (1,3) és hozzáfűzi: „meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó dolgot, el is végezi azt Jézus Krisztus napjáig“ (6. vers). Micsoda bizalom beszél e sorokból! Pedig a filippibeliek sem voltak angyalok. Sok munkát adott ez a gyülekezet is az apostolnak, amit a levélben adott különböző szükséges intések mutatnak. (2, 3. 14, 4, 2. stb.) Itt is kemény talaj állta az evangélium útját, kemény harcot kellett itt is vívnia az apostolnak (1, 27.—30). A szivek itt sem nyitak meg minden további nélkül az evangélium előtt.

És mégis semmi panasz, semmi kesergés, semmi sóhaj az apostol ajkán, hanem túlradó öröm és derülátó bizalom, ha rájuk gondol, vagy róluk beszél.

És most egy szót rólunk. Mily gyakori jelenség, hogy egy missziói munkás, vagy gyülekezeti tag, ha gyülekezetéről, vagy munkamezejéről beszél, oly reménytelennek lát mindent, csak keményszivűséget, az emberekben annyi bünt, gyarlóságot, világias gondolkodást lát és oly kevés odaadást az Ur iránt, oly kevés lelki fejlődést.

Mi ennek az oka? Hol az oka? Tényleg rajtunk kívül és mi csak tudomásul vesszük az okot, amikor kesergünk, sóhajtozunk, vagy esetleg belül, bennünk van az oka. Más szóval: a sóhaj, panasz, tényleg a gyülekezet, a munkaterület lelkiéletének barométere, vagy a panaszló testvér lelki állapotának fokát jelzi.

E kérdés bibliai és lélektani tanulmányozása alatt mély meggyőződésemmé vált, hogy a kesergés, panasz sohasem a külvilág hű képét adja: vagyis nem kívül van a baj, hanem belül.

Soha senki oly mélyen nem tekintett bele a világ bűnébe, Istentől való elfordult voltába, mint az Ur Jézus — ép azért előre megmondta a tanítványoknak, hogy a világ nem fogja befogadni üzenetüket, hanem vad gyűlöletben üldözni fogja őket — és mégis mily derülátó, amikor itt hagyni készül a földet és a gyenge, bátortalan tanítványokra bizza most már az evangélium további hirdetését.

Nehézségek, akadályok, az evangéliumot gátló és elnyomni akaró erők mindig voltak és lesznek, de hogy az én hitem ezeken túl tud-e nézni, sőt — emberileg beszélek — hitem le tudja őket fogni és őket guzsba kötve rajtuk diadalmat venni, az egyedül az én lelki állapotomnak a kérdése. Az elhintett mag háromnegyed része kárba vész, tanít meg bennünket az Úr Jézus, de — mégis érdemes vetni, vonja

Is a következtetést legyőzhetetlen optimizmus-sal.

A filippilevél első verseiben a bizakodás három forrását találtam.

Először a kis eredmény feletti örölnitűdás. Hogy hányan tértek meg e gyülekezetben mindjárt „az első napon“ (5. vers), nem tudjuk pontosan. De az apostol egyenlőre ezeket látja meg és boldog örömmel hálát ad érte Istennek. Sok függ attól, hogy én jobban tudok-e örülni annak a pár léleknek, akik itt vannak az istentiszteleten, hogy hallják az evangéliumot, mint keseregni a még nem egészen telt padok felett. Mert a hálátelt öröm semmi esetre sem fogja megakadályozni azt, hogy legközelebb a még nem egészen telt padok is megteljenek, de a kesergés igen könnyen elúszheti a már most jelenlévőket. Igenis lelki tulajdonság, észrevenni a keveset és hálát adni azért a csekélységért, ami van (Márk. 6,38.41; Luk. 19, 20—26.) és a többit az Urra bízni, aki meg fogja sokasítani a keveset.

A második forrás a könyörgés (4. vers). Lehetetlen, hogy kétségbeessem a felett, amiért nem szünök meg hittel imádkozni. Ha kétségbeesés szomorúak az állapotok, ha Sátán erősebbnek látszik mint Isten, akkor nyuljunk bele imáinkkal ebbe a szomorú és Isten nevét és erejét gyalázó állapotba és ne törődjünk bele. Nem azért hivattunk el Istentől, hogy a bűn miatt keseregjünk, hanem hogy utját álljuk imáinkkal a bűn terjedésének. Imádkozni, vagy keseregni, jajgatni; ez két összeegyeztethetetlen életmegnyilvánulás.

Ha pedig hű imánk dacára sem tudunk már remélni, akkor Isten szerint megszünt hivatásunk ebben a kérdésben. Ennek következményét levonni keresztyénibb, mint állandó jajgatással megméltelyezni az Ur ügyét.

A harmadik forrás lélektanilag igen érdekes. Pál azt mondja, hogy magától értetődő, egész természetes, hogy ilyen bizakodó legyen a filippibelleket illetően, mert hisz „szívében hordja őket“ (7. vers). Eszerint a bizakodás csak ott természetes, ahol szívből szeretem bizalmam tárgyát, az embereket. Minden kesergés, kétségbeesés, jajgatás mögött ott rejtőzik szívünk hidegsége, szeretni nem tudása. Bár fölthetné be az Ur szívünket olyan szeretettel, amely nem képes megállani a világ keménysége előtt, hanem térdre kényszerít bennünket ajkunkon e sóhajjal: nem engedlek, mig meg nem áldod őket. Mert „nem vagyunk meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem hitiei, hogy életet nyerjünk“ (Zsid. 10,39).

Hecker Ádám.

Olvasd és terjeszd a

„Békeharang“-ot!

Még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk.

I. Ján. 3,2.

Ez az ige ugy cseng a fülemben mint egy ének. Főleg arról szeretnék beszélni, „mivé leszünk“. Életünkben soha sem juthatunk olyan pontra, amelyről azt kellene mondani, nem mehetünk tovább. Soha sem fogjuk életünket a legvégsőkig kiaknázni. Ez életem egyik legszebb ténye. Az életnek nincs határa és nincs vége. Az odaadás, folytatólagos fejlődés. Vannak sokan akik hiszik, hogy egyszer meg kell térniök, azonban soha sem készülnek fel reá. Sok könyvet olvastam már a svéd a német, vagy angol-amerikai viszonyról. Ezek az országok kulturájukat nem márol holnapra nyerték el. Egyszerre, minden előkészület nélkül, semmit sem érhetünk el. Ugyanez áll a vallás terén is. A tökéletes keresztyéniség csak a teljes odaadás által következik. Minden reggel imádkozunk, újból és újból átadjuk életünket, vesszük fel terheinket. Hogy ha tudjuk, hogy Isten keze vezet minket, akkor határtalan kell, hogy legyen a mi odaadásunk. A mi hitünk annyit ér amennyibe kerül. Ha nem vagyunk hajlandók mindent az Urnak adni, akkor nem ér semmit a mi hitünk. Minden az Uré, nem csak a tized, mert Ő adta az egész vagyónkat. Hogyha tehát mindenünket Istennek rendelkezésre bocsájunk, akkor lesz tökéletes a mi boldogságunk. Az Ur szeretete irántunk határtalan volt, a mi szeretetünknek is ilyennek kell lenni. Ugy szeressük felebarátunkat mint önmagunkat. Egy leány, egy királyi kastélyba került, ott látta amint egy parasztasszony szép földi epret hozott a királynak. Az örömmel fogadta a szerény adományt, a paraszt asszony boldogan ment haza, mert minden szegénységét átadhatta királynak. Ezt nevezem én szeretetnek. Ez a szeretet közösséget is hoz. Ha egy szív közel áll Istenhez, akkor az Ő szavát is érti. Jézus szavai életnek beszéde. Mózes színéről színre látta az Urat és beszélt vele. Jézus bennünket barátainak szólít és elvárja, hogy megértsük Őt. Csendesedjünk meg Isten előtt. Beszéljünk Krisztussal mint egy meghitt baráttal, minél szorosabban megyünk vele, annál jobban ismerjük meg Őt. Az olyanok öröme határtalan, nem földi öröm ez, hanem lelki. A mi isteni szolgálatunknak határtalannak kell lenni. Sokszor azt hangoztatjuk, hogy mások nem dolgoztak annyit mint mi. Jézus nem így gondolkodott, hanem egész életét az emberiség szolgálatába helyezte. Stanley haza hívta annak idején Afrikából Livingstonet. Felesége meghalt, gyermekei meg Angliában voltak, ő maga öreg volt már. Livingston azt mondta, bár mit is adnátok nekem, még a legnagyobb kiténtést is, én nem megyek haza mert életfeladato-

mat e négerek közt véghez kell vinnem. A sötét Afrika soha sem fogja elfelejteni, hogy mit tett értük az Istennek eme hű szolgája. Ha mi gátat vetünk a mi erőnknek, akkor Istent gátoljuk abban, hogy több erőt adjon. Wesley János száz embert kért, aki hajlandó teljesen Krisztusnak szolgálni és ő ezekkel legyőzi a világot. Ezt bizonyítja is a methodista egyház 200 éves története. Biblia olvasás közben egy énekkar „A mélységből kiáltok és, hallgass meg Istenem“ szövegét énekelte, ez felbátorította Wesleyt és amikor este a róm. levélnek 8. részét olvasta, bizonyos lett a felől, hogy Isten őt elfogadta. Ez volt élete legnagyobb élménye. Én rendithetetlenül hiszek a jövőben. A kertben látunk egy gyenge kis fácskát, egy pár év múlva hatalmas hársfa lesz belőle. Egy gyárban láttam egypár alaktalan kender és gyapju rongyot, később a leggyönyörűbb ruhákat csinálták belőle. Pál valamikor Saul volt és üldözte a keresztyéneket. Simonból Péter lesz, szikla amelyre Jézus az anyaszentegyházat építi. A halál nem győz, a sírkövek nem köthetnek le senkit. Nem tudjuk mivé leszünk, de határozottan tudjuk, hogy hozzá hasonlóak leszünk. Gusztáv Adolf király után, csak egy leány maradt. Az ország vezetői kérdezték, vajjon ő legyen a nagy király utóda? Az ország nagyjai a leányt először látni akarták, amikor a leány arcából atyja képmását látták, felkiáltottak, legyen ő a mi királynénk. Nekünk Krisztusra kell hasonlitanunk, ha Ő hozzá akarunk a mennyországba jutni. Sok mindent nem tudunk arról, mit tud és mit akar Isten velünk és általunk cselekedni, de azt az egyet határozottan tudjuk, hogy Ő hozzá hasonlóak leszünk.

Dr. Wade püspök beszédéből.

H I R E K

MELLE PÜSPÖK UR értesítése szerint már április 28-án Budapesten lesz, ahol a Keresztyén Könyvesház korlátolt felelősségű szövetkezet évi rendes közgyűlésén vesz részt. Innen másnap április 29-én utazik Ujverbászra, ahol az évi konferencián fog elnökölni.

ALDÁSOS EVANGELIZÁCIÓBAN volt része a borjádi gyülekezetnek. Február 9-től 15-ig minden este Drumm Adolf újverbászi lelkész testvérünk hirdette az ígét szép számu hallgatóság jelenlétében. Az érdeklődést mindvégig meg tudta tartani. Egy-egy szavaltat és ének is hozzájárult a szívek talajának előkészítéséhez. A válasz nehéz volt, mert a lelki táplálék nagyon izlett. Az Ur munkálkodott és hisszük, hogy munkáját tovább is folytatni fogja. Drumm testvér a nagy hivatás miatt csak nagy akadályok leküzdése után jó késéssel tudott haza vergődni. Ezuton is köszönjük neki fáradozását. Sz.A. akik szenvednek a kisebbértékűség érzete következtében.

SZERKESZTŐI ROVAT

„VALLJATOK MEG BÜNEITEKET EGYMÁSNAK“ mondja Jakab apostol. De attól tartok, hogy csak nagyon kevesen fogadják el ezt a tanácsot. Pedig ez nem csak a keresztyének együttélésének és együttműködésének feltétele, hanem a keresztyén lelki életének is. Mennyit kell szomorodnunk amiatt, hogy még a hívő emberek között is alig található igazi egyetértés és megegyezés az Isten országa nagy munkájában. Többnyire csak az egyes vezetők tekintélyén alapszik az összedolgozás.

De ki ne érezné és kit ne szomorítana el az a tehetetlenség és erőtelenség, amely szinte urrá lett a hívők soraiban? Sokat beszélnek arról, hogy mi volna szükséges és szeretjük egymást is okolni munkánk meddőségéért.

Látunk azonban általában is sok elégedetlenséget mindenfelé. Itt-ott akadnak olyanok, akik nem látják értelmét az életüknek és öngyilkosságra gondolnak. Többen vannak azok,

Minden bajt elsősorban is nem a szomszédban szabad keresni, mert ott *sohasem* találjuk meg, hanem magunknál. Lehetőleg saját szívünkben. Ha nem vagyok megelégedve valakivel vagy valamivel, miért nem vagyok? Ha zugolodom a körülmények miatt vagy feletteseim ellen, miért teszem azt? Nem azért-e, mert nem ismerem el Isten gondviselését? Nem azért-e, mert nem ismerem el Isten felségjogát felettem? Ez végeredményben minden elégedetlenségem kiinduló pontja és ezt felismerve, nem szabad visszariadni megvallani.

Ha egyszer az alapvető kérdésben tisztán látunk, nem lesz nehéz a mindennapi élet ezer nehézségei, megpróbáltatásai és botlásai közepe is eligazodnunk. Eleinte nehéz lesz bevallani azt, amit helytelenül csináltunk vagy gondoltunk el. De ha egyszer komolyan vettük Jakab apostol tanácsát, felszabadulunk egy szörnyű nyomás alól és ez életünket frissé, erőteljessé és értékesse fogja varázsolni. Átváltoznak körülöttünk az emberek és átváltoznak a körülmények is. Vagyis megváltozik a látásunk és megváltozik az ítéletünk is. Nem mi szabjuk meg többé, hogy minek és hogyan kell történnie, hanem örvendezünk azon, hogy éppen olyan körülmények között, éppen azon emberekkel szabad együtt élnünk és dolgoznunk, ahová Isten állított minket. Valljuk meg hát fő bűnünket és mondjuk mindennap örvendezve: „Legyen meg a Te akaratod“!

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Felelős kiadó és szerkesztő:
Tessényi János, Budakeszi, Fő-u. 5.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdáért felel: Henczer István.